

ærede Justitsminister i Gaar tog saa bestemt Afstand fra det Ændringsforslag angaaende Eden, der er stillet af et Mindretal her i Salen. Jeg er overbevist om, at en stor Del af Befolkningen ser med stadig stigende Bekymring paa den Brug, for ikke at sige Misbrug, som vi her i Landet gøre af Edsafæggelse, og jeg tror, at mange vilde ønske, at det var muligt at komme til en indskrænket Brug af Eden, eller hellere til helt at afskaffe Aflæggelsen af den hellige Ed, fordi man har det Særsyn, at denne store, vigtige Handling, Edsafæggelsen, bliver bragt i Anvendelse i mange ganske ubetydelige Sager, som i og for sig næsten ingen Ting er værd. Jeg mener, at alle de Folk, som virkelig i Eden ser en meget vigtig, en meget alvorlig og meget højtidelig Handling, ikke er godt tjent med under den mindste Smule Sag, der kan komme for Retten, og hvor de kunne blive indstævnte som Vidner, at blive tvungne til at aflægge Ed. Jeg kan heller ikke se rettere end, at det meget godt kunde undgaas og undværes.

Naar vi her i det foreliggende Lovforslag indføre den Bestemmelse, at alle de, der ikke høre til noget bestemt Trossamfund, kunne undgaa at aflægge den nu-gældende Ed, og at det for dem er tilstrækkeligt, at de afgive et paa Ære og Samvittighed grundet Løfte om, at de tale Sandhed, selvfølgelig under det Strafanvar, som Retten kan bestemme, der skal følge efter, og naar det er tilstrækkeligt for disse Folk, synes jeg, det er en Uret at gøre mod alle dem, som virkelig ere religiøse Mennesker, som have en virkelig Tro paa den levende Gud, at sige om dem, at de ikke skulde være lige saa omfindtlighe over for deres Ære og Samvittighed, som de, der slet ikke have nogen Religion. Jeg synes, vi alle maatte komme til det Standpunkt, at vi kunne stilles lige for Loven i den Henseende, at man ikke skulde have den Forargelse, det mange Gange vitterlig er for Retten, naar der skal aflægges Ed i disse ganske ubetydelige Spørgsmaal. Jeg beklager derfor, at den højtærede Minister saa bestemt har modsat sig Forslaget og sagt, at vi derved vilde umuliggøre denne store Reforms Gennemførelse, thi jeg vil nødigt, og det

antager jeg, at det Mindretal, der har stillet dette Ændringsforslag, ogsaa nødigt vil, at denne Reform skulde strande. Vi ønske tværtimod, at det maatte lykkes den nuværende højtærede Justitsminister at bringe denne Reform til en lykkelig Gennemførelse her i Tinget og ogsaa faa den bragt ud til en lykkelig Gennemførelse i det praktiske Liv.

Jeg er Udvalget og Ministeren taknemlig for, at de have ladet os bibeholde den gamle Forligsmægling, thi vi vide jo af Erfaring allesammen, at der derved virkelig undgaas mange Processer, idet Folk ved at komme til Forligsmægling kunne blive bragte til at komme overens med hinanden i Stedet for at drive det til Proces. Det har jo ogsaa i Forbindelse med det Spørgsmaal, jeg nævnte før, den store Betydning, at derved undgaas der mange unyttige og vidtløftige Vidneforklaringer og dermed følgende Edsafæggelser, hvilke derimod vilde følge med, saafremt vi ikke havde Forligsmægling.

Der er et andet Spørgsmaal, hvorom jeg ogsaa gerne vilde sige et Par Ord, det er Sagførervirksomheden. I det Forslag, der forelaa i Fjor fra Kommissionen, var der, synes jeg, begaaet en meget stor Uret mod vore Underretssagførere. Vi maa jo huske paa, at efter Gennemførelsen af denne Reform, saaledes som vi tænke os den bragt ud i Livet, ville de Sager, som ville komme fra Underretterne, i ganske betydelig Grad indskrænkes, idet alle de store og vigtige Sager jo skulde behandles for Landsretterne. Derved vil der blive unddraget den Stand af Underretssagførere, som vi have her i Landet, et ganske betydeligt Arbejde, og det vil være et ikke ubetydeligt Indgreb i den Næring, de have haft, og som de have drevet nu i saa mange Aar. Den ærede Ordfører, hvis ganske velvillige Udtalelser i Gaar over for Underretssagførerne jeg paaskønner, nævnte, at der jo ikke vil være noget til Hinder for, at en stor Del Sager, som skulde behandles for Landsretterne, naar Parterne ere enige derom, begynde ved Underretterne, saa at Underretssagførerne godt kunne beholde deres Praksis og deres Erhverv; men jeg tror ikke, at ret mange ville blive enige om at lade Sager, som ellers skulde for Lands-